

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Til H. G. Bechman

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til H. G. Bechman", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 767. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_170-txt-root.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til H. G. Bechman.

(I Anledning af hans Drøm i Sandsigeren No. 40.)

1 Som Dreng modtoges jeg af Dig engang
Hel venlig i de længst henrundne Dage,
Da nynnede jeg paa en Takkesang
Hvoraf kun Mindet jeg har nu tilbage.
768Jeg glemte den paa Ungdoms Daarefærd,
Ak da Saameget mig gik reent af Minde,
Men her og tit den Id er Manden kær
Som Drengen svag, men kæk har havt isinde.

2 Saa tag min Tak, Du gæve Præstemand!
Ei just fordi Du venlig tog mod Drengen,
Det rører Hjertet, men ei Harpestrængen,
Nei, Tak, fordi Du ærlig har holdt Stand
I Kristendommens tunge Prøvedage,
Til Tiden ved Guds Forsyn kom tilbage,
Da Pallas dog ei længer ruger ud
Af hvert et Æg en usel, selvklog Daare,
Men ogsaa Mænd, som knæle vil for Gud,
Og under Korset fælde Angerstaare!
Modtag den Hilsen jeg af Hjertens Grund
Dig venlig sender over Belt og Sund!
Du var alt Mand, da jeg var Dreng i Alder,
Men dog i Kristo jeg dig Broder kalder.

3 O, lystelig det klinger mig i Øre,
Naar stundum, ak kun sjelden, jeg kan høre
En Røst i Ørken mellem Farisæ'r
769Om Riget, som igen er kommet nær,
En Røst, som sanddru, uden Sky forkynder
Det Offerlam, som bar al Verdens Synder.
Jeg fulgte Dig, o *Bechman*, nys med Glæde
I Kirken ind paa vaagne Drømmegang,
Og gennem Dig jeg hørde Kingo qvæde
Saamangen glemt, men sanddru Fastesang,
De samme Toner, som til Fryd og Smerte
Mig klinge tit i Harpe som i Hjerte,
Ja, det er sandt, at Jesus kendes ei
Fordi den usle Stolthed siger Nei,
Og medens Daarer høit paa Lyset skrige,
Alt mere Mørket skjuler Jorderige.
Det og er sandt, at selv de Bedste hinke,
At de fra Altret os til Høien vinke,
At Røgelsen i deres Offerskaal
De tænde vil for Jehovah og Baal;
Det end er sandt, at Satan haver spundet,
De Reb, der sig om Lysestagen sno,
Men styrte den har han endnu ei kundet,
Du paa hans Ord ei maa den Løgner tro,
Han lo saa fælt af dybe Helvedstrube,
Som alt han havde Lyset i sin Grube,
770Saa lo han fordum, da med Klageskrig
De Fromme stirrede paa Jesu Lig;
Men ret som da hans Latter flux blev endt,
Ja blev til Skrig og Hysten heel omvendt,
Saa skal engang endnu det atter gaa,
Og Lyset skal den Fule lade staa,
Det lyse skal for alle dem som vaage,
Naar Stormen har adsplittet Nattens Taage.

Korsfæstet har man Frelseren paa ny,
Og ei som Josef, men med Støi og Ry
Paa Skrømt hans Lig bevist den sidste Hæder,
Indsvøbt det vel i fine Jordeklæder,
Og med Moral det balsameret saa,
At som en Mumie det kan bestaa,
Til Himlen røres og Basunen skralder,
Indtil Han selv det af sin Grav opkalder.
En Grav, hvori slet Ingen hviled før
Man til det Samme haver pænt udhugget;
Man smeddet har af Staal og Jern en Dør,
Med hundred Laase den ret fast tillukket,
Ei til Pilatusser de dennegang
Og ei til Vægtere har nogen Trang,
Til Saadant trængde ikkun Jødepræster,
771Da for Disiplene de havde Frygt,
Nu for Disiplene kan Jesus hvile trygt,
Thi de har selv korsfæstet deres Mester,
Dog, Himlens Magter er kanske saa stærke,
At ei Disiplene de har behov,
Og er det saa, da skal de snarlig mærke,
Han ei blev stjaalen medens Vagten sov.
Nu er det Dimmelugens sidste Nat
Og Morgenrøden vil fremskinne brat,
Mig tykkes alt i Aanden jeg fornemmer
En Jubellyd fra Millioner Stemmer:
O salig Paaskedag!
Nu har vi vundet Sag,
Langfredags bittre Minde,
Maa nu saa sødt hensvinde;
Thi Jesus vandt med Ære,
Hans Navn velsignet være.
Jeg seer det grant, du mener ikke saa,
Du seer Herolden alt med Septret staa,
Du Skyen seer sig over Tronen hvælve,
Som Spotterne skal se, og tro og skælve;
Vi lige let kan Begge skue feil,
Vi skue begge i et dunkelt Speil,
772Men visselig kan end paa mangan Maade
Til Kristi Pris sig løse Tidens Gaade.
O hør engang, hvordan i Norrigs Fjelde
Hel sære Røster røre sig med Vælde,
Hvo veed om ei i Norden dennegang
Udbryde skal hin store Paaskesang!
Se hvor de sysle hist bag Hav i Vest!
Hvad om de renses til en Paaskefest!
I Morgen skal vi paa det høie Stade
Os føle og os te saa hierteglade,
Naar Kristi Fjende vi se død nedfalde,
Og høre Gud sin Søn hel brat hjemkalde
Da han, som Barnet efter Livet stod
Er druknet rædsomt i uskyldigt Blod.
O store Sandsagn, naar vi dig forstaa
Af dig vi kan om Kristi Kirke spaa
Naar en Herodes sig mod Gud opreiser,
Som Spotter, Grubler eller Tyrkekeiser,
Og sværger i sin blinde Helvedharme,
At dræbe Jesus i hans Moders Arme,
Da haver Gud en Pleiefader alt
I Viisdom til sin Hellige udvalgt;
Med Moderen og hendes spæde Søn
773Til vilden Ørk han flygter udi Løn,
Herodes farver Sværdeodden rød
Med Blod af Spæde udi Moderskød,
Men Guddomsbarnet han dog aldrig rammer,
Maria tryg i Ørken det opammer.

Hel sørgelig og mørk en Tid henskrider,
Ja eengang maa vel og henskride *Tider*,
Da maa Herodes paa sin Trone grue
Og alt det Blod, han rasende udgød,
Ham piner, brænder som en Helvedglød,
Ja vælter sig i Aarerne som Lue
Til den nedhvirvler ham i dybe Sø,
Hvor Ild ei slukkes, Ormen ei kan dø.
Da Engelen for Josef staar saa fage
Og raaber jublende: kom kun tilbage!
Thi han som Barnet efter Livet stod,
Er brændt og druknet i uskyldigt Blod.
Og fra Europa flygter Jesus vist
Og fløtter med sig bort sin Lysestage,
Men ei med Vold og ei med al sin List
Kan Satan Lysene fra Altret tage;
End staaer det der, det vakkre Lysepar,
Og brænder herligt med sin klare Lue,
774Med Sværd og Støv og Vand i fulde Kar
Afmægtige dem Mørkets Dværge true,
Kan dem ei slukke og ei overvinde;
Thi naar den sidste Flok i Kirkekor
Forlader feig det høie Alterbord; —
Med Stagerne de Lys da brat forsvinde,
Og det som Hoben træder paa med Haan,
Er kun et Blændværk af den fule Aand.
Ei Lysene, men vi er stædt i Fare,
O ve os! om ei kækt vi dem forsvare,
O ve da os! vi ere Jordens Salt,
Og raadne vi, ved os da raadner Alt.
Og spørger Jesus: hvor kan I dog sove,
Nu Tiden er en mandig Dyst at vove?
Op Brødre! op af Søvn til Bøn og Kamp
Mod Sværd og Ild og Vand og Støv og Damp;
Vi kæmpe skal, naar ogsaa hult vi sukke,
For Aandens Sværd maa alle Fjender bukke,
Hvi staa, som Kvinder, vi i ledig Sorg,
Og lader Fjenden Herrens Odel hæрге?
Er længer ei vor Gud saa fast en Borg?
Er Han ei vort, som Luthers, Skjold og Væрге!
775Kan vi ei gaa en Luthers Kæmpegang:
Og sjunge trøstelig hans Kæmpesang!

4 "Var Verden end af Djævlé fuld
Kun lidt det vilde sige,
Saalænge Gud er tro og huld,
Vi ei et Straabred vige;
Vi veed det saa godt,
Den Mørkhedens Drot,
Hvor trodsig han staar,
Kun lidt han formaaer,
Et Ord — og han maa falde.

5 Det Ord de nok skal lade staa,
Og ingen Tak dog have,
Gid altid vi kun sjunge maa
Ved Aandens Naadegave:
Vor Ære og Viv,
Vort Gods og vort Liv,
Lad tage dem frit!
Det nytter dem kun lidt,
Og Riget vi beholde."

6 776Se, det er Tingén, Alt i Gud vi mægte,
Naar vi os selv kan lære at fornægte,
Vi veed, at i den gamle Kristenold,

Apostler og Martyrerne det kunde,
De følte dybt, at Død er Syndens Sold,
Og døde kækt, for ei at gaae tilgrunde;
Men Ørnen faldt fra Kapitolets Top,
Og Korset fløi med Konstantin derop,
Ja Julian i Sandhed det befandt,
At Naziræeren ham overvandt.
Hvad, er da vel den Konst saa ny og stor,
At myrde Jesus med hans egne Ord,
Har Skolastikerne den samme Konst ei drevet?
Lidt finere den sagtens nu er blevet,
Men Luthers Sværd kan ogsaa slibes op,
Da skal vi se en Bleggen og en Blinken,
En lønlig Fnysen og en synlig Hinken.
Af Museslægten er den hele Trop,
Som Mus de gnave baade Stort og Smaat,
Selv Kongesmykket er dem ei for godt,
Hvor er det Baand og hvor de Buestrænge,
Som ei maa briste, naar de gnaves længe?
Mens Katten sover, gaaer det grumme rart,
777Men naar han vaagner — og han vaagner snart,
Da gælder det om Musene kan spænde
Den Bue som saa flink de kunde skænde;
Da gælder det om der er Huller nok
Og om de rumme kan den hele Flok,
Mon kækkere den Museflok er vorden,
Fordi ei længer Vatikanets Torden
Dem kalder sine elskelige Børn,
Fordi den gamle barske Romerørn
Ei længer nu som fordem er tilrede,
For sine Vinger over dem at brede,
For skarpe Klo i hver en Kat at slaa?

7 Dog, tys, hvo veed hvad der i Tiden gærer,
Hvad allerede den ved Brystet nærer,
Maaskee er Dyrets Time kommen nær,
Da tier Spot, da stige hule Sukke,
Der kommer Hede med det Søndevær,
Naar Jorden da mon under Foden brænde,
Naar Tungen klæber sig ved Ganen fast,
Da kom o Herre! kom med Kraft og Hast!
Bevar os tro indtil vor sidste Ende!

8 778Her ender sig vor korte Vennetvist,
Som sært maa klinge i vanhelligt Øre,
O *Bechman!* Begge vi det tro saa vist,
At først naar Himlens Kræfter sig mon røre,
Frembryde skal den sande Morgenrøde,
Og Kristus *heel* opstander fra de Døde.
Naar han indgange vil i Brudesal,
Ved dybe Midnat eller Hanegal,
Det veed vi ei, det bør os ei at vide,
Men det vi veed, at vi med ham skal lide,
Om vi med ham vil dele Tronens Glands,
Om vi af ham vil tage Ærens Krands.

N. F. S. Grundtvig.